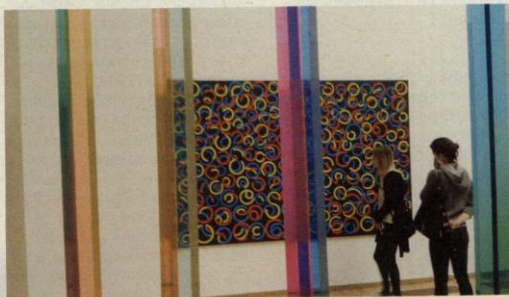

ИЗЛОЖБЕ КОЈЕ НЕ БИ ТРЕБАЛО ПРОПУСТИТИ

Музеј на Сави дочекао нове генерације

Поново „уживо“ дела Петра Омчикуса, Отона Глихе, Миће Поповића и Драгоша Калајића, али и чувених вајара

Велимир Веса Михић „Стуб I-IV“ (1972.), пластика, у позадини Бора-Иљовски: „На црном пољу“ (1978.), уље на платну

Обновљени Музеј савремене уметности на Ушћу, у једном од најлепших паркова Београда, лако би могао да постане ново „култно место“ главног града. Као што је, судећи по причама својих савременика, то био и пре пола века. Тада су у новоотворени „Музеј на Сави“ похрлили знатичељни грађани да изблиза осматре чудновато здање настало по пројекту архитеката Ивана Антића и Иванке Распоповић, а студенти уметности да уживо проучавају ремек-дела аутора о којима су учили на Ликовној академији.

Тада није било интернета преко којег би, као што то свако може да учини данас, „завили“ у било коју галерију и музеју света. Монографије су биле прескупе и са фотографијама које нису давале прави утисак о бојама и нијансама које је сликар користио. Зато су будући академски сликари и вајари у овај музеј долазили редовно, и по неколико пута седмично, као на „предавање“ чувених домаћих уметника попут Петра Омчикуса, Отона Глихе, Миће

Поповића, Драгоша Калајића и других, али и светских великана попут Пикаса или Клеа.

Светска, а наша

Већ првих недељу дана након поновног отварања, док је даноноћно примао посетиоце, био је окружен гужвом. Породични људи, пензионери, млади парови, групе тинејџера... стрпљиво су у редовима чекали да уђу и пажљиво пратили причу водича, дивили се уметничким делима, препознавали имена омиљених аутора. Једино су им недостајали кафетерија, где би одморили уморне ноге и утолили ону другу врсту глади, након што су „наситили очи“, као и сувенирница, да понесу кућама и „опипљиве“ успомене.

Аутор поставке „Секвенце“ др Дејан Сретеновић желео је да представи период од почетка 20. века до данас најрепрезентативнијим делима са подручја некадашње Југославије. Циљ му је и да реafirмише збирке Музеја које су пуну деценију биле запостављене иза његових забрављених врата.

Душан Оташевић „Друже Тито, љубичице бела, тебе воли омладина цела“ (1969.) алуминијум

Едуард Степанчић „Колаж“ (око 1930.), оловка, разблажени туш и колаж на папиру

фотографије А. Мијалковић

Представљени су грађански модернизам са делима Марино Тартаље, Петра Добровића, Игњата Јоба, Зоре Петровић, браће Краљ. Затим, социјална уметност Крсте Хегедушића, Антуна Аугустинчића, Ђорђа Андрејевића Куна и других. Ту си и вредни примери апстрактног сликарства (Јован Бијелић, Милан Коњовић), словеначког конструктивизма (Август Чернигој), београдског надреализма (Марко Ристић), неоавангарде, нове уметничке праксе, фигуративног егзистенцијализма, виталистичке скулптуре и апстрактних предела, као и савремене уметничке фотографије и видео-радова. Посебно место заузимају „зенитисти“ са најзначајнијим представницима Михаилом С. Петровим и Јоом Клеком.

Колекција са више од 8.000 слика, скулптура, графика, цр-

тежа, фотографија, филмских и видео записа, као и 5.700 књига и 26.000 каталога, настајала је од 1958. године. Тада је донета одлу-

ка о оснивању Модерне галерије, а оснивач и први управник био је сликар, теоретичар и уметнички критичар Миодраг Б. Протић.

Зграда архитектонски драгуљ

Посетиоце је привукла и сама зграда, прави драгуљ окружен зеленилом и уређеним стазама, са погледом на реку, Београдску

тврђаву и калемегданског „Победника“, и на Саборну цркву на другој обали. Архитекте су добили Октобарску награду града Београда. Зграда је грађена од 1960. до 1965. године.

Актуелна поставка протезе се на пет нивоа и осмишљена је као низ од 18 секвенци – отуда и назив изложбе – слободно груписаних око хронолошке осе која прати историјски развој

уметности у Југославији и Србији. Термин „секвенце“, преузет из филмске терминологије, овде се односи на уметничке правце, тенденције и покрете.

Кустоси изложбе су Дејан Сретеновић, Мишела Блануша и Зоран Ерић.

Улазница кошта 300 динара, средом је улаз слободан, а уторком је Музеј затворен за посетиоце. **Александра Мијалковић**

ПИЈАНА ЛАЂА

„Пијана лађа“ Саве Шумановића, „Девојка с лампом“ Милене Павловић Барили, „Жега“ Петра Лубарде, „Имагинарни предео“ Миодрага Протића, „Нежни остаци земље“ Стојана Ђелића, и остала ремек-дела са простора бивше Југославије у Музеју на Сави, коначно су пред очима нове генерације радозналаца и студената уметности.

Фото Анђелко Васиљевић